

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan psaznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 9. mal. serpana 1886.

List 28.

Konec Marijnega pregnanstva.

(Po „Echo U. L. Frau v. Lourdes“.)

Jezus šel je v nebesa, in Marija bila je še tu na zemlji. Kakšna žalost za njeno materno serce! Koliko časa zamoglo ji je pregnanstvo po volji biti — sami na zemlji, brez Jezusa, božjega edinega Sina, katerega je z neizrekljivo ljubeznijo ljubila. Kako zelo pač je morala uboga zapuščena Mati po nebesih hrepeneti! Da, poslednji dnevi življenja bili so za Marijo čas najglobokejših britkosti, in Kraljica angeljev in izvoljenih zavidala je njih osodo. „Recite Mu,“ zaklicala je njim od žalostnih bregov svojega pregnanstva, „recite Mu, da zaradi Njegove nenazočnosti žalujem; recite Mu, da Ga noč in dan pričakujem in po njegovem pogledu zdihujem. Adjuro vos, filiae Jerusalem, si inveneritis Dilectum meum, ut nuntietis ei, quia amore langueo.“ Potem zaklicala je zmirom udana, zmirom pokorna Devica zopet, kakor v Nazaretu: „Zgodi naj se mi po Tvoji volji.“ Toda že dolgo časa bilo je nebo zavidalo zemlji zavoljo te prelepe lilije, katera je med ternjem rastla.

Najlepše, naj bogatejše, naj večje in naj popolnejše, kar je Bog Oče po svetem človeštvu svojega Sina stvaril, bilo je do tega dne v tej solzni dolini zakrito; ali že pred davnim časom hrepenelo je svitlo nebeško mesto Najvišega, da bi že dobilo v posest ta dragoceni zaklad. Poslednjič se je približala ura in angelj bil je k Mariji poslan nazhanit Nji konec njenega pregnanstva na zemlji, in preblažena Devica zagledala je poslednjič tudi obrežje večne domovine. Že se je pripravljalo v nebeškem Jeruzalemu na milijone in milijone angeljev na prelep in nenavaden praznik: ljubljena hči Očetova, čista nevesta sv. Duba, Mati večnega Boga imela je preseliti se v svoje veličastvo. Leskeči prestol, ki je bil do tega dneva prazen, bil ji je pripravljen na strani Vsemogočnega, visoko nad vse kore angeljev in svetnikov. Tako je moralo nebo, ki je dozdej imelo samo Kralja, dobiti poslednjič tudi Kraljico. Ti nas boš zapustila, o Marija! pa ne pozabi, da mi v tej solzni dolini zdihujemo. V sredi nebeškega veličastva spomni se na to, da si tudi ti hči človeška, in da smo ti bili pod križem od tvojega Sina kot otroci izročeni. Dijonizij, ki je bil navzoč pri smerti preblažene Device, pričuje, da je bila Marija kljubu visoki starosti prečudno lepa. „Misliti se je moralo, da je ta veličastna, sveta, po rojstvu k slavni

neumerjočnosti odločena stvar odšla pokončljivemu času, ker v njej nič pokončnega biti ni smelo.“ Častenje svetih očetov do Matere Božje bilo je tako veliko, da se sv. Epifanij ne obotavlja zagotavljati, da ona ni nikoli umerla, ker njena smert ni nikjer omenjena, in ker je morebiti dar neumerjočnosti od Boga prejela, in brez smerti v večno veličastvo šla. Toda vesoljno mnenje sv. Cerkve je, da je Marija v resnici umerla, t. j., da se je njena duša vsaj za nekoliko ur od njenega telesa ločila. Ona razodeva to tudi v mašni molitvi na praznik Marijnega vnebovzvetja, ko pravi: „Daj, o Gospod, da praznik, katerega danes obhajamo, ko je preblažena Mati Božja pozemeljsko smert prestala, katera jo pa v svojih vezeh ni zadrževati mogla, Tvojo milost na nas potegne“. Kakor Nicefor in nekateri drugi poročajo, prejela je preblažena Devica oznanilo o svoji smerti po angelju, kateri ji je povedal dan in uro. „Glas mojega preljubljenega; glejte, On pride skakaje čez griče!... Vstani, mi zakliče, hiti, moja preljubljena, moja golobica! in pridi.“ In s temnega obrežja vzletí čista golobica proti večnim gričem. Ne imenujte smerti tega počitka, ki je terpel le nekatere ure, in katerega je Marija vzivala. To je bilo spanje, sladko spanje, izdihljive ljubezni njene lepe duše; to je bilo zadnje ferfotanje poslavljajočega labuda, ki zapušča puste kraje in lepših pokrajin išče. Mislimo se v duhu navzoče pri tisti slovesni uri: Vai apostoli in verniki jeruzalemski prihiteli so skupaj na poročilo sv. Janeza, da hoče Marija zemljo zapustiti, da jo še enkrat vidijo — to prevzvišeno bitje, ki je bilo tabernakelj Najvišega. Po vnebohodu svojega božjega Sina bila je Marija svetel steber nove sv. Cerkve; evangelisti, apostoli in verniki zajemali so pri nji luč in tolažilo. Posebno je bila blaga Devica v času pregnanjanja njih podpora; za vsaktero veselje imeli so se njeni dobroti zahvaliti, njena milostna roka vedela je sušiti vse njih solze. Njene sladke besede rosile so zdravilo v ranjeno serce. Kdo je zamogel bolj natanko o čudežih betlehemskih, o begu v Egipt in o ljubeznivosti Detetovi pripovedovati? Kdo je zamogel neizrekljivo veselje, katero je ona v tridesetletnem občevanju z Zveličarjem okusovala, bolj natanko opisovati? Kdo je vedel serca s toliko gorečnostjo vnemati, kakor ona, ko je spominjala na tiste velike skrivnosti za ljudi terpečega in umerlega Jezusa! Ko je solnce pravičnosti zašlo, razlila je Marija, ta sladka morska zvezda, oživljavajoči, poterdivni žarek na ladijico začetne Cerkve.

Zaradi tega ljubili in častili so pa tudi prvi učenci Jezusovi Marijo in imeli so jo za mater kristjanstva. O kako zelo bila je Marija od prvih kristjanov ljubljena! In zdaj morala jim je naznaniti, da jih bode zapustila. Ne da bi bila bolna (brezmadežna Devica ni smela tako ko drugi človeški otroci umreti) sedela je Marija mirno na postelji in je jemala slovo od svojih ljubljenih otrok. Poslušajmo sv. Dijonizija, kterega je sv. Pavel bil spreobernal, in ki je pri ti sloveči ločitvi bil navzoč. On posameznosti o tem pripoveduje sv. Timoteju, škofu Efežanskemu: „Mi smo se, kakor veš, zbrali z apostoli in mnogimi brati, da bi še enkrat videli sv. telo, ki je začetnika življenja rodilo. Navzoči so bili sv. Jakob, sorodnik Gospodov, in Peter, glava apostolov. Ko smo jo dasti dolgo bili opazovali, hoteli smo neskončno dobroto Gospodovo s hvalno pesnijo preslaviti.“ Ali besede bile so preslabe, da bi se njih navdušenost prav razodela; treba je bilo zahvalne pesni, da bi slavili Marijo, katera se je nasproti smehljala svojemu božjemu Sinu, kateri ji je roke podajal. Zares, nadčlovešk prizor bila je Marija v tistem trenutku, ko je namérla zemljo zapustiti in ko je njeno deviško čelo že v svitu večne kraljeve časti se lesketalo!

Še en trenutek pogledovala je Marija po zemlji in globoko jo je užalilo pri pogledu na svoje otroke, katere je zapustiti morala. „Z Bogom! Z Bogom; ostanite zmirom v sveti ljubezni mojega Sina med seboj zedinjeni. Z Bogom! Z Bogom!... Če tudi od vas ločena, ostanem vendar tudi v nebesih vaša varhinja in vaša mati. Z Bogom...“ Kako bridke bile so te besede za serce! Kako žalostno je donelo to priserčno poslovljevanje. Vsa skupščina je zdihovala! Celo sv. Jakob, kateremu so judje bili dali ime „Pravični,“ je močno jokal in je skušal svojo ginjenost premagati. Tudi pervak apostolov je bil globoko ginjen in se ni sramoval solz; Janez zakril je obraz v gube svojega gerškega plašča; toda njegovo zdihovanje ga je izdajalo... Nobeno oko ni bilo suho, nobeno serce neginjeno... Zdaj bližala se je osodovita ura... Marija razprosterla je zavétno roke nad otroke, katere je kot sirote zapuščala, in povzdignila je oči k nebesom. Te so se odperle in Sin Človekov prikazal se je na svetlem oblaku, da jo sprejme na meji večnosti. Pri tem pogledu pokrije cvetlični žar njen obraz, njene oči kazale so neskončno ljubezen in veselje, njena duša zapustila je brez boja umirajoče telo in se podala v naročje Božje. Marija, kakor cerkveni očetje govore, je v ljubezni živela, morala je tedaj tudi v ljubezni umreti. Smert bila je preslaba, da bi bila tak klavni dar premagala; ta zmaga bila je ljubezni prepuščena. Če je Bogá mati umreti morala, se je zamoglo to zgoditi le iz ljubezni. Vesoljni nebeški dvor, pravi sv. Hieronim, prišel je v tem trenutku Mariji, ko se je ločila, naproti, ji pel najlepše hvalne pesni na čast in jo obdajal z bleščečo lučjo. Ali bi se ne moglo pri Mariji vprašati: Zakaj je umerla? Smert je kazen za greh, Marija bila je pa brezmadežna, popolno čista Devica. — Ali ni Bog svojega edinega Sina v smert dal? Zaradi tega dopustil je smerti, da je tisto čez vse rojene izrečeno sodbo zveršila tudi na Marijnem izvoljenem telesu. To zamore veliko bolj biti le podobnost med Marijo in njenim božjim Sinom. In ali ima taka smert, ki se je takoj spremenila v slavno zmago, kaj poniževalnega na sebi? Marija se je ločila. Angelji so njeno dušo nesli v nebesa, angelji so tudi varovali njeno zémeljsko telo, in so krog njega sladke melodije prepevali. Kako lepo bilo je Marijino obličje! kak nebeški mir bil je na njem! Bilo je za oblaki skrita zvezda, katere svetloba se toliko lepše žari, kadar zakrivajoči oblak mimo odide. Bilo je lilija, katera se ob večerni rosi nagne, da se pri prvem žarku jutranjega

solnca toliko lepše in bolj pomlajeno spet povzdigne. Po dolgem molčanji, katero so le solze pretergovale, popraševali so se zbrani verniki, če je Marija v resnici mrtva; kajti zdelo se jim je, da se je le v ljubezni tako zamaknila. Ko pa nad smertjo ni bilo več dvomiti, pokleknejo apostoli in verniki, kakor pravi sv. Dijonizij, k postelji pred deviško telo, to svetišče včlovečene Besede. In ko so dolgo časa žalovali in jokali, odgovarjali so z zbranimi glasi na svete pesni, katere so nebeške čete prepevale. Res, ona noč, v kateri nas je mati Zveličarjeva zapustila, bila je za zémeljске vérnike žalostna noč. Toda ali njeno pregnanstvo ni dosti dolgo terpelo? Ali ni zadosti solz prelila? O ponižna, čista, ljubljena, vdana Devica! pojdi v veselje Gospodovo! Ne v naročje Abrahamovo, temveč v naročje Božje, v njegova večna stanovanja moraš iti. Kako bi se zamogli mi jokati zarad te ločitve, katera te le zaradi tega od nas odterga, da te sklene s tvojim božjim Sinom in ti prilisti naj častitljivši šapelj, kateri je kdaj kinčal čelo vstvarjenega bitja! Ako si kraljica angeljev, ne pozabiš zavoljo tega svojih otrok na zemlji, ostanesh vedno njih krona in slava: „Tu gloria Jerusalem; tu laetitia Israel; tu honorificentia populi nostri. Ti slava Jeruzalemova, Ti veselje Izraelovo, Ti častitljivost našega naroda!“

Polni svete gorečnosti prinesli so verniki dišav in dragocenih tkanin, in so zagernili vanje Kraljico devic. Toda njeno presveto telo je duhtelo iz sebe prijetniši duh, kot so bile vse dišila in balzamovanja. Ko je bilo vse pripravljeno, položili so Mater Božjo na nosilnice, jo prekrili z dragoceno tančico, in apostoli nesli so jo na svojih ramah proti vertu Getzemanu. Jeruzalemski kristjani spremljali so žalostno, in psalme in himne pevajoči, s prižganimi bakljami pogreb. Ko so dospeli do pokopališča (v dolini Josafat, blizo verta Getzemana) so se ustavili. Hvala gre skerbi svetih žená, da grob ni bil več žalosten viditi, in je bil tako rekoč s cvetlicami okrašeno počivališče. Tiho in med solzami položili so apostoli Marijo vanj. Izmed vseh govorov pri tej priložnosti bil je najznamenitejši oni sv. Hieroteja. Sv. Dijonizij, ki je bil priča tega pogreba, pravi, da je bil govornik, ko je Marijino hvalo oznanoval, popolnoma izven sebe.

Poslednjič zaperli so s kamenom grob, kakor je bil zapert Zveličarjev. Tu je naloga človekova končana, drugo gre Bogu, večnemu plačevavcu. Preblažena Devica umerla je v noči pred 15. avgustom, leta 48... Ko so jo k pogrebu nesli, kakor sv. Janez Damaščan pripoveduje, spremljala jo je brezštevilna množica ljudi, ter ji zadnjo čast skazovala; vsi pa, kateri so jo v raznih nadlogah na pomoč klicali, občutili so v trenutku upljiv njene matrne moči. Marija pa, kakor molimo v rožnem vencu, in kar je vsem znano, ni bila v grobu ostala, temveč bila je s telesom vred v nebesa vzeta. Zato so aposteljni precej potem grob našli prazen, in tako tudi verniki, ki so v teku stoletij obiskovali Palestino in videli Marijin grob, ki je bil prazen. — „Napotil sem se čez Jeruzalem, pripoveduje nek potnik, kateri je v letu 1841 svete kraje obiskal, in je šel tam pri grobu „pribežališča grešnikov“ mimo, v dolini Jozafat, ki se blezo tako imenuje, da bi to dolino manj strašno delal. Sv. Helena zidala je na tem mestu cerkev; to je globina pod zemljo, v skalo vsekana. Vanjo stopa se po 15 čevljev širokih lepih stopnicah, ki imajo 50 marmornatih stopnic navzdol. Tu doli je v majhni kapeli prazen grob preblažene Device, pred katerim noč in dan brez števila lučic gori. Nad altarjem, na katerem se opravlja sv. maša, je kupla. Ta cerkev bila je nekdanj lastina katoličanov; pozneje ugrabili so jo gerki. Izročilo nam pripoveduje, da so apostoli in verniki pri grobu, v kterega je bila preblažena Devica položena, zaporedoma čuli in molili.

Juvenal, patrijarh carigranski, v pismu do cesarja Marcijana in pobožne cesarice Pulberije pravi, da apostoli in verniki niso prejenjali noč in dan prepevati pobožnih pesem pri grobu, v katerem je Marija počivala. Njih glasovi družili so se angeljskemu petju, katero se je slišalo od onega trenutka, ko je bila Marija oči zatisnila in kateri dozdej še niso utihnili.

Zastran Marijnega groba je znano, da so bili aposteljani po njenem vnebovzetju, stermeči nad tim velikim čudežem, grob zapečatili in so ga v veliki časti imeli oni in za njimi vse keršanstvo. Sv. Hieronim v svojih pismih omenja grob Marije Device v dolini Jozafat; Teodozij véliki pa je bil ondi dal dvostropno cerkev zidati; v spodnjem delu je bil Marijin grob, v zgornjem pa štirje altari. Potem ko je bila v vojakah parkrat razderta in zopet zidana, so križarji v novo postavili zalo cerkvico, ki še zdaj stoji. Nad zemljo je štirvoglato po verhu plano poslopje, kjer samo lice in vhodne vrata razodevajo neko znamenitost. Imenitnost prava je znotraj. Po 48 marmornih stopnicah se gre v spodnjo kamnitno cerkev, ki je 95 čevljev dolga in 20 čevljev široka. Sredi stopnic je na vsaki strani kapelica, proti vzhodu sv. Joahima in sv. Ane, proti zahodu pa sv. Jožefa. Na dnu v kapeli je precej visoka Marijina rakev, pokrita s pokrovom črnopisanega marmorja, ki je ob enem altarni kamen; tukaj neprenehoma lučice goré v svetilkah. Nisem mogel te cerkvice prav natanko ogledati, akoravno sem pozneje enkrat v nji bil, ker ta dan je bila zaperta, drugi pot so imeli pa razkolniki greki ravno duhovno opravilo v nji in je bila skorej vsa napolnjena. Žalostno je namreč, da tudi to svetišče so abisinci, greki in armeni katoličanom tako čisto vzeli, da zdaj nobenega altarja več v oblasti nimajo in v njem še maševati ne smejo. To se je zgodilo, kakor Sepp piše, že 2. mal. trav. 1757. Očetje frančiškani so namreč véliki teden ob vhodu v Marijino cerkev postavili po navadi prelép altar in so predenj obesili zlate in sreberne svetilnice, darila katoliških vladarjev. Več tisuč pričujočih greških romarjev bruhne o mraku na altar in ga poropa do čistega, pred kadi-em (turškim sodnikom) pa pravijo, da so jih bili latinci napadli. Véliki vezir, podkupljen, nasilnikom svetišče prisodi, in ni bilo več pomagati. L. 1852 je sicer visoka Porta oo. frančiškanom lastino tega svetišča zopet poterdila, rusko-gerška stranka pa se je temu ustavila in nobena večernih vlád dosihmal ni stopila na stran oo. frančiškanov. Sploh je viditi, da tudi tje v sveto zemljo neka roka iz černe teme sega, zakaj kedar koli vstane vriš zavoljo kacega svetišča, vselej so katoličani v škodi, ker zapadni zastopniki katoliških vlad radi v nasprotniki potegnejo.

Spreobrnjenje protestanške gospé.

Konec zime in začetek pomladi sem preživel pri prijatelju, kateri je stanoval na deželi v gradu, ki je bil zidan v gotiškem slogu. Ta grad je bil podedoval od svojih pradedov. Moj prijatelj tedaj, katerega naj tu Edvarda T. imenujem, je bil že 17 let oženjen z mlado gospo Amalijo B. — Družina vsa je bila: šestleten deček, 13 tednov stara hčerka in stari časti vredni oče, moj prijatelj. Edvard je živel tu med svojimi v tih samoti in videlo se je, kakor da bi mu sreče ne kazila nobena stvar. In to bi bila tudi v resnici polna sreča in blagostanje, da ne bi bila Amalija protestantovka. In še več; ko se je zakonska pogodba sklepala, je Amalija, po svoji materi napeljana, katera je pa že umerla, zahtevala svoje hčerke izrežati po svoji veri.

In tako je Edvard, kateri je svoje kakor sam sebe ljubil, kalil si vse življenje z mislijo, da bode po njegovi

smerti po vsaki ceni polovica ločena od njega. Ta misel ga je vedno pekla in ni imel mirú. Žalosten je postal večkrat pred zibeljo, v kateri je njegova hčerka spavala, in odhajal je vselej kmalu s solznimi očmi od nje.

Molitve, pogovori, posredovanje pobožnih, podučениh ljudi in mnogo drugega se je obračalo v to, da bi Amalijo ganilo k premisljivosti; pa kljubu vsemu temu je ostala nepremakljiva. „Edvard! rekla je nekega dné, veš, da te z vso priserčnostjo ljubim, veš tudi, da sem pripravljena za te svoje življenje darovati; tega pa ti ne morem dovoliti... Vere, v kateri sem zrejena, se čem zvesto držati.“

Ta odgovor je kazal, da bi imel biti vsak prihodnji poskus zastoj. Pa katoliška ljubezen ne jenja tako berzo; Edvard je še vedno upal ter je bolj molil. Amalija pa, dasiravno se je tako protivila, čutila se je v svoji veri omajana, začela je dvomiti in postala je nekako čudno nemirna. Besede, posebno pa čednosti sprogove so delale v začetku majhen, a z vsakim dnevom večji vtis na njeno serce. Slednjič, od nevidne moči gnana, je začela dokaze katoliškega nauka skrivno in resno premišljevatí ter se je podala iz ravno tega vzroka v pismo zvezo z nekim častitim duhovnom, prijateljem svojega moža.

Neka po vnanjosti prav neznatna stvar je veliko pripomogla, da je bila njena duša ganjena. Poleg grada je stala primerno lepa hišica, v kateri je že mnogo let stanoval častnik, vdovec, s svojo petnajstletno blago hčerko. Ljubeznjiva deklica, prijetna, pobožna stvarca in ponos ter veselje očetovo, pela je o jutrih in večerih pri glasoviru Kraljici nebés tiste lepo-doneče, sladke pesnice tako lepo, kakor jih zamore le resnično katoliška pobožnost peti. Marija je bila njeno mišljenje, Marijo je ljubila za Bogom naj bolj, Ona ji je napolnovala vso njeno dušo. — Vselej, ko se je razlégal glas ljubega otroka, je stopila gospa T. k oknu ter poslušala pesnice, o kakoršnih v protestanstvu še spomina ni. Marija, najčistejša Devica, ginljiva podoba ženstva v vseh okolišinah, neizrekljivo združevanje nebés z zemljo na posredovanje Marijino, katere roka toliko solz otira, vse to je ganilo serce mlade gospé. Spoznala je lepoto v tej katoliški Cerkvi, katera z molitvijo vse pravoverne med seboj združuje, ter se je čutila napolnjena z ljubeznijo do te Device, katere nauke je s toliko lahkoto umevala. Amalija ni se bila še vdala; pa njene predsoje zoper katoliško Cerkev so ginile, in milost je za tem sledila.

Med tem je mlada gospa zbolela za boleznijo, katera se je že več časa pasla v njenem životu. Bolezen je bila zmirom hujši, tako, da je zdravnik naznanil, da ji ne vé več pomoči, ter izrekel, da se bliža žalosten konec. Ubogi Edvard! Njegovo serce je terpelo nepopisljive muke. Pa poskušnje še ni bilo dosti: tudi hčerka mu zbolí. Ubogega otroka je strašno božjast zvijala, kerčila mu drobne ude, ne po noči ne po dnevi ni imel mirú. Zdravniki otroku niso mogli bolezní olajšati, ustavili so zdravila. — Amalija se blede in opotekaje sklanja nad zibelko in s skaljenimi očmi gleda z zmešanim pogledom, kakor da bi hotela svojega otroka pred smertjo varovati.

Božji nameni so prečudni. Edvard je upal le v višji pomoč. Obesil je mali bolni hčerki na vrat svetinico Naše ljube Gospé Lurške, pokleknil pred zibelko ter s svojim sinom vred molil. Ubogi oče, — on je vedel, da molitev nedolžnih Bog usliši.

Amalija, zmedena od bolečine, najpervo opazuje s tihim dvomom, kaj se ji godí pred očmi. Ko pa svojega sina sliši presveto Marijo Device imenovati, poklekne, tudi sama na kolena, ter sklene roke. „Marija,“ rekla je, „o tebi se pravi, da si pribežališe žalostnih, upanje onih, ki so že brez upanja, imej usmiljenje z mojo

bridkostjo. Sej Ti si tudi Mati in zavoljo tega veš, kako materno serce ljubi svojega otroka! Reši, o reši mojega otroka; sej Ti si usmiljena in dobra. Reši ga in jaz Ti obljubim stopiti v ono vero, kjer si ti češčena, in svoje še ostalo življenje čem obračati v tvojo čast in hvalo!"

Z žarečim očesom nato stopi k zibelki videt, če se je že kaj zboljšalo... O čudež! Marija je uslišala njeno molitev: otrok je postal mirnejši in čez tri ure pozneje je bil brez vse nevarnosti ter je spal sladko in pokojno.

Sedaj se je prikazal nov prizor, na katerega se še vselej ginljivo spominjam. Amalija poljubljuje svojega otroka, pritiska na serce, ter ga na kolenih kleče opazuje. Nato je jokaje poljubila svetinjo naše ljube Gospé Lurške, katero je bil Edvard otroku na vrat privezal. Cela družina je pokleknila in hvalila Marijo. „Zahvalite se,“ rekla je srečna mati, „zahvalite se tej dobri Gospej, katera mi je otroka vnovič dala! Zahvalite se ji tudi za mene, ker jest moliti ne znam! hočem pa vse zahvalne pesmi za Vami zgovarjati, s katerimi ji bodete dajali zahvalo.“

Pa Amalijino že tako slabo zdravje je po tej razburjenosti péšalo. Od tega dne ni mogla več iz postelje; bližala se je smerti. Zelo je hrepnela, da bi bila poudčena, in častiti duhoven, kateri je bil z njo v dogovoru, je storil to z velikim veseljem. Določilo se je, da v praznik Marijinega oznanjenja naj obmoli spoznanje katoliške vere in nato pervikrat sv. Obhajilo prejme. In ali se ni po vsej pravici ravno ta dan (25. sušca) v to zvolil? Ali ni bil ravno ta dan tisti, katerega se je Marija „Brezmadežno Spočetje“ imenovala? Ali ni pač Naša ljuba Gospá Lurška te spreobertitve začela in končala? Ali ji ni Ona otroka nazaj dala? Ali ji ni bila Amalija dolžna nezmerne hvale?

Vse se je pripravljalo. V sobi, kjer je ležala bolna, je bil bliz postelje napravljen lep oltar. Kakor največje praznike je bil okinčan, pa vezila, katera so ga kinčala, so spominjala na drugi praznik. Pred sedem leti so krasila veselo, sedaj umirajočo nevesto.

Amalija in njena hči ste prejeli katol. kerst, Edvardov oče je bil Amaliji boter, jaz pa otroku.

Nato se je pričela sv. maša. Pervič in v zadnjič je bila mlada gospa pri sv. daritvi; v prvič in na zadnje je prejela Boga, kateri jo je kmalu potem v večno kraljestvo k sebi vzal. Kakošne misli in občutki so se budili v duši pri tako ginljivem prizoru! Jest sem pokleknil bolj v zadnjem delu sobe ter sem bil priča vsa dogodka. Edvard s svojim očetom in vsemi služabniki je klečal poleg postelje, kjer je Amalija slovo jemala od tega sveta. Z žalostjo in z veseljem ob enem je bila napolnjena njena duša, tiho so ji padale solze na molitveno knjižico ter zatemnovale ji pogled. Le sama umirajoča je bila mirna in vesela sredi med žalujočimi. („U. I. Frau v. Lourdes.“)

Vidi se iz tega, koliko molitve in poterpljenja, koliko vojskovanja je treba k spreobertitvi in presojah ali grehah zakerknjenega človeka, da pa molitev in sterpljenje vender le zmaga na zadnje.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Št. Jurij, pri Kranji 27. rožnika. Meseca rožnika veršila se je v naši fari slovesnost za slovesnostjo, in ni ga bilo oddihljeja, da bi vam bil mogel poslati kovo sporočilo. Sedaj pa, ko so veseli dnevi minuli, in je življenje zopet v navadnem tiru, prosim vas, prečastiti

gospod vrednik, majhinega prostorčeka v cenjeni Zg. D., *) da na kratko opišem, kaj vse smo doživeli v župniji naši ta mesec. Osmi dan mesca jun. bil je odločen za sv. birmo. Stotine rok gibalo se je precej dni poprej priravnat in vredit milostljivemu knezoškofu slovesen sprejem. Fantje so vozili skupaj mlaje in so okrašene z raznoverstnimi zastavami postavljali, dekleta so pa sple-tale vence, ki so vse mlaje, postavljene pred cerkvijo, med saboj vezali. Pri vrodu v vás, kakor tudi po vasi in pred župnijsko hišo, postavljeni so bili slavoloki, ktere pa je prekosil slavolok pred cerkvijo. Mnogo odličnih faranov in 16 jezdecev z zastavo šlo je naproti mil. vladiki do sredi poto, ki pelje iz Kranja v Senčur, in slovesne priterkavanje naznanjalo nam je proti osmi uri zvečer, da se Prezvzišeni bližajo.

Žal, da se je bila ulila malo poprej huda ploha, in so se morali otroci, v katerih imenu je Angelica Golob mil. škofa pozdravila, umakniti v cerkev, v katero, lepo razsvetljeno in svatovsko ozališano, so knezoškof stopili in bili navzoči pri blagoslovu z Najsvetejšim.

Na večer so bile hiše v vasi razsvetljene in domači pevci napravili so škofu podoknico, za katero zahvalit se so sami k njim stopili in se prijazno z njimi pogovarjali. Ne bodem vam popisoval, kako se je drugi dan pri lepem vremenu veršila slovesnost v cerkvi, kako smo véрно poslušali glas višjega pastirja, ki so podelili potem 400 otročičem domače in nekterih sosednjih župnij sv. Duha.

Popoldne podali so se Prezvzišeni, spremljani od duhovščine in preblag. okrajnega glavarja Kranjskega, naprej proti Cerkljam; spotoma obiskali so tudi nekdej tako zelo obiskovano božjepotno cerkev Velesovsko, kateri je po legi in lepi ter prijetni zidavi na Kranjskem le malo enacih. Po blagoslovu z Najsvetejšim ogledali so si vladika vse dragocenosti cerkvene. Zanimali so jih prelepi altarji, zlasti slike imenitnega Kremša Schmidta; ogledavali so potem tudi v zakladnici krasno obteko mašno iz prejšnjih stoletij, ki priča, kako je kdaj cvetela umetnija cerkvena in koliko se je za njo darovalo časa in denarja. Z velikim veseljem ogledavali so priprosti altarni križec, ki ima v kristalu partikulo križa Jezusovega, ki se v toliki velikosti dan današnji le še malokje nahaja. Ko so obiskali potem tudi čudotvorno podobo Matere Božje, ki se hrani za velikim altarjem in ondi opravili svojo pobožnost, zapustili so med priterkavanjem Velesovo in mogočni strel, kakor zvonjenje od mnogih cerkva, pričalo je kmalo, da so došli do meje župnije Cerkljanske. —

Komaj pa je minulo par dni po škofovem obiskanju, čakala nas je vže druga slovesnost, obhajanje svetega misijona. Preč. g. župnik, ki je v teku desetih let, kar tu biva, s pomočjo faranov, vzlasti pa podpiran po dobrotljivi roki domačinke, ki vse dohodke svojega premoženja obrača v blage namene, prenovil vse altarje, ki je postavil v cerkvi nove spovednice, nove prilične klopi, ki je tudi letos preskerbel cerkvi slikarji na steklo, ki kažete mojsterski izdelani podobi presv. Serca Jezusa in Marije, ki je naročil za veliki altar ravno pred birmo 10 krasnih svečnikov iz znane Samassove tovarne: hotel je letos, ko se obhaja sveto leto, očistiti in prenoviti tudi tempeljne sv. Duha, serca vernih, ki so mu od Pastirja pastirjev izročena v oskerbovanje. Poklical je v ta namen v faro častite očete Jezusove družbe. Došli so v Senčur na binkoštno saboto, 12. junija, ravno v dan, ko so pred 13 leti pred svojim odhodom iz Kranjskega pri našem župniku, ki so tedaj službovali v Rakitini, zadnji svoj misijon obhajali. Vreme deževno, ki ni ugajalo delu na polji, bilo je za delo misijonsko

*) S hvaležnostjo, le večkrat se kaj oglasita. Vr.

kakor nalašč. Cerkev bila je pri govorih vedno napolnjena in z vso pozornostjo poslušali so ljudje z mladeniško navdušenostjo propovedujočega očeta Doljaka, tehtne govore očeta Kosa in ljubeznjive ter priserčne govore našega rojaka o Stareta. Ah koliko dobrega semena je bilo tu vsejanega. Koliko ljudi na novo z Bogom spravljanih, koliko dobrih sklepov narejenih! Marsikatero oko se je solzilo, ko so misijonarji pred vsakim stanovskim obhajilom nagovarjali še posebej obhajance (vseh skupaj jih je bilo okoli 2400), ter jim priporočevali, naj zveže z Jezusom sklenjene nikdar več ne pritergajo. Pretresljivi so bili zlasti govori o presv. R. Telesu, o sv. Cerkvi in ponavljanji kerstne obljube in o Materi Božji. Ko se je pri lepem vremenu veršilo blagoslavljanje misijonskega križa pred farovžem po č. o Staretu, nesli so mladenči Šenčurski v cerkev znamenja našega odrešenja v sprevodu, in ko so vsi duhovni pričujoči počastili sveti križ, stopili so na lečo č. o Stare. Vidno so bili ginjeni, ko so oznanjali, da se končava sedaj slovesnost misijonska. Zahvalili so se g. župniku za poklicanje, duhovskim tovaršem za prijazno pomoč, ljudem pa za pozorno poslušanje in ubilo vdeležbo. Ko pa so se še posebej poslovljali od posameznih stanov in so omenili, da so vedno želeli obhajati misijon v fari rojstni, v cerkvi, v kateri so sami prejeli največo milost, milost sv. kersta, in so sami sebe in svoja č. duhovna brata priporočali v spomin Šenčurjanom, bili so poslušalci vsi pretreseni, in jokalo je ženstvo, videti je bilo, kako si je tudi marsikteri odraščan možak, ki morebiti že zdravnej ni poznal solza, otiral in brisal si oči.

Popoldne po obiskanem Sv. R. T. odhajali so častiti očetje med priterkavanjem, spremljani do Kranja od domačih duhovnov, na novo misijonsko delo v Šem-Peter pri Radgoni. Sprejmite čč. očetje našo priserčno zahvalo za trudno delovanje v naši fari; hvala tudi vam, č. g. župnik, da ste nam naklonili milost sv. misijona, kakor tudi hvala vsem gospodom duhovnom, zlasti gg. Cerk-ljanskim, ki so vedno versté se sodelovali pri misijonu. Dobri in milostljivi Bog poplača naj vam vaš trud, on naj pa tudi dodeli milost, da seme tu sejano kali, raste in prinaša stoteri sad.

Teržaška škofija po letošnjem duhovskem imeniku v šestnajsterih dekanijah ima 280 duhovnov, in med temi 202 v duhovskem pastirstvu, 15 katehetov, 21 duhovnov v drugotnih službah, 3 mornarske, 1 v višjih naukih, 38 njih v pokoju, tujih svetnih duhovnov v škofiji je 5, in 46 redovnikov. Fará je 93 (med temi iz-praznjenih 16), 2 vikarijata, 21 kuracij (4 prazne), 57 samostalnih kapelanij (18 praznih), 102 kooperaturi (52 praznih), 5 moških in 1 ženski samostan, 2 hospica. Vseh vernikov 328,205; izmed teh v teržaški dekaniji 124,494. — Umerlo je preteklo leto 8 duhovnov, in v prvem polletju 1886 do polovice sušca pa že spet 7. — Bogoslovcev je: v IV. letu 2, v III. 3, v II. 9, v I. 8. — V doškem semenišu je 39 mladenčev, in sicer: v 8. gimnaz. razredu njih 6, v sedmem 1, v šestem 6, v petem 11, v četertem 16 itd. — Sedem teržaških duhovnov je pripisanih vojaščini kot kapelanov II. reda, 1 kot višji župnik in infuliran opat, 2 kot kapelana I. reda.

Častna odlika namenjena našemu rojaku. Kakor smo zvedili iz popolnoma zanesljivega vira, došlo je bivšemu provincijalu usm. bratov v Gradcu, preč. g. O. Kasijanu, iz Rima pismo in prošnja, naj bi se v bolnišnico za „kolero“ v Rimu, katero so dali napraviti sedanji Sv. Oče Papež Leon XIII, poslal za zdravnika naš rojak, v Železnikih na Gorenjskem rojeni usm. brat č. O. Edvard Benedičič, ki se zdaj nahaja kot nadzdravnik v bolnišnici usm. bratov v koroškem Št. Vidu, in kjer ni le v domači napravi in po mestu,

ampak tudi v celi občirni okolici posebno čislán in priljubljen. Škoda, da se bo tej želji in prošnji javajne postreči uterpelo, ker ima graška provincija usm. bratov gledé zdravnikov toliko pomanjkanje, da še lastnim potrebam zadostovati ni moč. Vsakako pa je tako vabilo čast in odlika, ne le za dotičnega gosp. usmiljenega brata, ampak za vso našo deželo.

Nektere opombe zastran škapulirjev.

Kakor pri rožnem vencu in družih z odpustki sklenjenih naredbah, tako se morajo tudi pri škapulirjih spolnovati določene pravila, da se dobivajo odpustki. Skušnja pa učí, da je tudi pri tem veliko pomanjkljivega in se potem odpustki ne dobivajo. Nahajajo se tu in tam škapulirji, katerih tvarina (roba) je neveljavna, drugi pa, pri katerih je dvomljiva.

Določilo sv. zbora za odpustke (S. C. J.) 20. mal. serp. 1868 n. pr. pravi zastran vsih škapulirjev: Tvarina mora biti 1) volna, in 2) tkanina (textura).

Posamezna določila. O karmelskem škapulirji: 1) barva mora biti rujava — ali črna; 2) volnena tkanina (lanca textura); nahajajo se pa karmelski škapulirji iz sivega sukna, iz barhenta, in nemara tudi še iz klobučine! Se vé, da vse to ne veljá.

O sinjem ali višnjem škapulirji je pomniti, da ne smé biti iz klobučine (Filz) ali kake druge tvarine, ampak iz volnatega sukna sinje barve, če je bolj ali manj svitel ali temen, na tem ni ležeče. („Quoad colorem, si clarior vel minus clarus seu obscurior sit, nihil importat, dummodo scapularis color sit caeruleus“.)

Pri rudečem škapulirji (terpljenja in presv. Serc Jezusa in Marije) je pomniti: 1) Da morajo — kar pri drugih škapulirjih ni potreba — na obeh zaplatah biti podobne Križanega, in presvetih Serc na belem platnu; 2) da tudi motoza ali trakova morata biti iz rudeče volne.

Kdor nosi več raznih škapulirjev zedinjenih, ne veljá ena sama zaplata na vsaki strani, če tudi bi bile vanjo vvezene razne barve dotičnih bratovšin, temuč vsaka mora imeti svojo posebno zaplatino.

Iskrice blažene Margarete Marije Alakok o češenji Jezusovega presv. Serca.

Brez pomislika rečem in terdim: ako bi ljudje vedili, kako prijetna je ta pobožnost Zveličarju Jezusu Kristusu, ne bilo bi nobenega kristjana, kakor koli malo ljubezni bi imel do tega ljubeznjivega Odrešenika, da bi je kar precej ne spolnoval. (Pismo 126.)

O da bi mi bilo dano vse povedati, kar vem o ljubeznjivi pobožnosti k najsv. Jezusovemu Sercu, in da bi mi bilo dopuščeno vesoljnemu svetu odpreti milostne zaklade, ktere Kristus hrani v svojem prečesnem Sercu in ki jih na potoke hoče zlivati nad vse tiste, ki jo spolnujejo. (132. pis.)

Ne verjamem, da bi se v duhovnem življenji našla bolj pripravna pobožnost, da bi se grešnik v krajšem času povzdignil k naj višji popolnosti (kakor je namreč češenje Jezusovega najsv. Serca). 132. pismo.

Oziroma na dobri namen po najsv. Jezusovem Sercu pravi le-tá zveličana: „Zdi se mi, da dobri namen sam dela djanja bolj zaslužna in v Božjih očéh prijetniša, kot vse drugo, kar koli so brez tega dobrega namena zmožni storiti.“ (25. pismo.)

Gorečnikom ali pospeševavcem te pobožnosti pravi ona: „O kako bi morali hvaležni biti, da se Jezus poniža njih se poslužiti v speljevanji te velike osnove (namreč, razširjati pobožnost Jezusovega presv. Serca),

zakaj nezmérni so zakladi, ktere ima prihranjene za tiste, ki se po naj boljši zmožnosti za to trudijo. (Pismo 106.) „Zares, za take goréčnike so ti zakladi toliki, da se mi pogrešajo besede jih popisati.“ (Pis. 82.) „Svesti si smejo biti, da naj svetejše Serce Jezusovo bude vekomaj z dopadljivostjo na to mislilo. (95.)

Po svetem Obhajilu.

O kako Te zahvaliti
Mogel bi, Zveličar moj,
Ker si dal se mi zavžiti,
Ves si sklenil se z menoj!

Ves sem reven, stvar uboga,
Ti vesoljstva si vladar;
Naj Te hvalim brez odloga,
Hvala vsa le slab je dar.

Ko jezikov bi stoterno,
Angeljsko imel ljubav;
Ne bi hvalil Te primerno,
Še ne hvalil bi Te prav.

Vem, Gospod, katera hvala
Ti nad druge draga je: —
Hvala, ki jo duša zala,
Čista duša Ti daje.

Toda, o Gospod presveti,
Čiste nimam dati v dar;
Daj očišeno sprejeti,
Ne zaverzi je nikar!

I. Z.

Lurški Materi Božji.

Češena Marija!

I.

Zvonovi zvonijo,
Kristjanom velijo,
Naj vsi počastijo
Nebeško Gospó.
Češena Marija,
Češena vsikdar!*)

Bernardka vesela
Je k reki dospela,
In iti želela
Na drugi je breg.
Češena itd.

O milosti, sreči
Vetrovi bobneči
Deklici stoječi
Ob reki šumé.
Češena itd.

Od skalne votline
Svitloba prišine,
Nebeške miline
Stoji tsm gospa.
Češena itd.

Ta divna lepota,
Nebeška krasota,

Prečudna milota
Presega želje.
Češena itd.

Okó razodeva
In milost odseva,
Smehljaj pa veleva:
„Nikar se ne boji!“
Češena itd.

Obleka je krasna
Ko lilija jasna,
In barva prepasna
Ko modro nebó.
Češena itd.

Na nogi cvetica
Ji zlata vertnica,
Cvetov krasótica,
Nebeško duhti.
Češena itd.

In molek v desnici
Se vidi Devici,
In v nežni gubici
Visi pajčolan.
Češena itd.

Sercé mu trepeče
Vse radosti, sreče,
Ko moli goreče —
„Češena“ — otrok.
Češena itd.

II.

Gospa je zginila,
Bernardka vskliknila:
„O, jutri snidila
Še s Tabo bom spet!“
Češena itd.

In duša nje živa
V votlini zdaj biva,
Kjer je ljubeznjiva
Nebeška Gospa.
Češena itd.

In prosi zdaj milo,
Zdaj s krotko spet silo,
Da mater ganilo
Bi dete s prošnjo.
Češena itd.

Tak dolgo prosila,
Da je dovolila
Ji mamica mila,
K votlini da smé.
Češena itd.

„Naj romarjev todi
Družé se sprevedi,
Ponižen vsak bodi,
Ki prišel bo sem.“
Češena itd.

„Po mojem povelji
In serčni mi želji
Štirinajstkrat pripelji
Tovarišice sem.“
Češena itd.

Jo milost prešine,
Hití do votline
Tak urno, kot zgine
Golobček pod zrak.
Češena itd.

„Kaj moram storiti?“
Začne govoriti,
„Vse hočem spolniti,
Kar rečeš, Gospa!“
Češena itd.

„Prav rada!“ dé dete.
„Jaz sreče neštete
Ne tukaj, a svete
Pripravim ti tam.“
Češena itd.

„Oj, Ti si premila!
Da množica bila
Bi verna, sodila

Me z milo sodbo!“
Češena itd.

„Ne, svetu krivica
Je zapovednica,
Samo le resnica
Za-mé govori.“
Češena itd.

III.

Ko dan se naznani,
Bernardki na strani
V pobožnosti zbrani
Ljud verni kleči.
Češena itd.

Pastirka vesela
Storiti želela
Je, kar ji velela
Je rajska Gospa.
Češena itd.

Ji zmanjka beseda,
Rudeča, zdaj blede,
V zamaknjenju gleda,
Kar ljubi serčno.
Češena itd.

Gospo pogleduje
Ko pripoveduje,
Okó, da raduje
Se serce sladkó.
Češena itd.

Ko moli goreče,
Deležna je sreče,
Da blagre največe
Zdaj vživa nje duh.
Češena itd.

V molitvi goreči
Okrogi klečeči
V obraz ji žareči
Z začudenjem zró.
Češena itd.

Zakaj da žaljuje,
Kaj bol ji vzrokuje,
Otrok poprašuje
Nebeško Gospo.
Češena itd.

„Kaj bi jaz storila?
Kak Te zveselila?“ —
„Če bodeš molila
Za grešnike vse.“
Češena itd.

Tu vstani kapela
Iz marmorja cela,
Da vedno slovela
Bo zemlja le-ta.“
Češena itd.

(Konec nasl.)

*) Zadnji verstici se ponavljata pri vsakem odstavku.

Razgled po svetu.

Kaj se godí, kjer vere ni? Iz Frankobroda je je 9. rožnika popihal bankir Edvard Wohlfahrt, kateri je pobral, zapravil, zadegal vrednosti za poldrugi milijon mark. — Kaj se godí, kjer vere ni?.. Na Francoškem so lansko leto ustanovili nekako postavbo za ločenje zakona, in lejte grozoviti sad: precej prvo leto so imeli ločenj 1242. Največ primeroma ločenih je bilo obertnikov in trgovcev, to je: 422, zdravnikov 19, umetnikov 24, delavcev 251, juristov 10, raznih prostomišljaških poklicev 156 itd. — Kaj se godí, kjer vere ni? V Nimegenu v Hollandu je 16leten komptoarski pisac ukradel 14.000 gld. svojemu bankirju in pobegnil. — Dva točaja na Dunaju sta med procesijo sv. Rešnjega Telesa skušala krasti. pa so oba zasačili. —

Romarjev avstrijskih za Lurd se je oglašilo in voznično plačalo 240; med njimi 93 duhovnov, 8 plemenitnikov, 134 civilnih iz brav raznih stanov; 91 ženskih. Iz spodnje Avstrije jih je 71 (med njimi 51 z Dunaja), 41 Moravcev, 22 Pemcev, 36 Gornje-avstrijancev, 18 Štajarcev, 1 Korošec, 7 iz Galicije, 10 Šlezakov, 8 Solnograjcev, 4 Tirolci, 6 Kranjcev itd. Posebni vlak za ta namen odrine z Dunaja 9. vel. serpana (avg.) zvečer. Prelepo bandero, ki ga bodo seboj takrat vzeli, bo gotovo do konca tega mesca in bo na ogled postavljeno. Le samo do 15. jul. se sprejemajo še nadaljni deležniki. — Kolika božja pot je Lurd, očitno je iz tega, da l. 1883 je bilo tam čez poldrugi milijon romarjev, in v svetlišu se zamore na enkrat maševati na 36 oltarih. To naznanuje zadevni odbor.

V Marianhill-u na Jugo-afrikanskem je katoliški misijon zmeraj znamenitiši. Trapisti vedno in pridno obdelujejo zemljo; vender toliko ne morejo doseči, da bi tuje pomoči ne potrebovali, zlasti ker so za žensko odgojo neogibno potrebne tudi redovnice. Kacih 90 redovnikov Trapistov vodi ta misijon. Ni torej dvomiti, da pri tolikem številu delavcev mora znaten biti tudi sad, in res so v kacih dveh letih spreobrnili čez 200 Kafrov h katoliški veri. Sedanjí sv. Oče Leon XIII torej posebno tudi na ta misijon oko obračajo. — Po dobrotni previdnosti Božji tedaj zamurcem luč izhaja na Jugu, odkar se v srednji Afriki tako hudo godí. Pa tudi tam ni obupati, zakaj Anglež ne bo miroval, dokler divjakov ne premaga, in potem se verne svoboda in začne širiti vera in olika med černuhi.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Bolna oseba za pomoč na priprošnje N. lj. Gospé presv. Serca. — Bolan mož serčno priporočen. — Žena priporoča moža, ki je pijanosti vdan, ter ne mara ne za molitev ne za službo božjo in vedno silni nemir dela v družini, da bi se ga ljubi Bog usmilil na priprošnje N. lj. Gospé, sv. Jožefa in sv. Antona P. ter bi prišel k pravemu spoznanju. Zahvalo hočemo, ako bomo uslišani, naznaniti. — Sestra priporoča svojega zgubljenega brata, da bi ga Bog pripeljal na pravo pot in bi se spreobrnil. Zahvala se naznani, ako bomo uslišani. — Silno razujzdana hči, ki za nobene opomine ne mara, in je v veliki nevarnosti pogubiti svojo dušo, priporočena, da bi ji Bog dal pravo spoznanje in bi se poboljšala.

Zahvale.

Očitno se zahvalujem za pomoč v bolezni Naši lj. Gospej presv. Jezusovega Serca in sv. Jožefa.

V Celji.

Franca St.

Priporočila sem moža v priprošnje N. lj. Gospé presv. Serca. Spokoril se je! Priserčna zahvala!

Razveseljena žena.

V bratovščine Naše ljube Gospe presvetega Serca Jezusovega pristopilo je drugo četertletje, t. j. od začetka aprila do konca junija 1785 novih udov. Z ozirom na prejšnjih 123.020, šteje zdaj tukajšnja bratovščina N. lj. G. 124.805 udov.

V Ljubljani 5. julija 1886.

M. Kolar,
tajnik.

Koledar za prihodnji teden:

12. Ss. Mohor in Fortunat. — 13. S. Anaklet. — 14. S. Bonaventura. — 15. Razhod apostelnov. — 16. Karmeljska Mati Božja. — 17. S. Aleš. — 18. Peta nedelja po Bink. S. Simforoza.

Listek za raznoterosti.

Cerkvenoslovstvene novosti v „Kat. bukvarni.“

1) Kleiner Jubiläums-Katechismus für das kathol. Volk. Mala knjižica 40 str., prav koristna, cena 10 kr.

2) Aloisius-Büchlein — für die 6 Sonntage mit einer neuntägigen Andacht v. P. H. Koneberg. 3. Aufl. Za šolsko mladino kakor nalaš; 46 str.; c. 19 kr.

3) Die Verehrung des heiligsten Antlitzes Unseres Herrn Jesu Christi zur Sühnung der Gotteslästerungen und Sonntagschändungen unserer Tage, v. P. Philibert Seeböck O. S. Fr. 63 str. Prav koristno; c. 12 kr.

4) Besuchung des hl. Sacramentes des Altares für jeden Tag im Monate, v. P. Mauritius Klostermann. Obseg: Posvečenje najsv. Sercu Jezusovemu; potem zverstoma: Jezus, moj Bog; Jezus, moj Kralj; Jezus, Jagnje Božje, naša Luč, naš Pastir, naš Zdravnik itd. za vse dni v mescu, 189 str., c. 56 kr.

5) Ablass-Büchlein v. P. Mart. v. Cochem, 285, c. 93 kr.

6) Hvalite Boga! Zbirka najboljših molitev. S prav velikimi čerkami za ljudi s slabimi očmi. V Ptuj 1884. C. 70 kr.

7) 100 St. Antonius-Geschichten, v. Dr. Jos. A. Keller, c. 62 kr.

8) Ueber Testamente der Geistlichen und Laien, 2. Aufl., koristna brošura, c. 37 kr.

Več teh knjižic, zlasti 1—4, bi zelo koristilo našemu narodu, ako bi se v slovenščini primerno izdelale.

Iz Ljubljane. Kapiteljske volitve reda sv. Franciška 7. julija: Prečast. P. Evstahij Ozimek za provincijala. Preč. P. Albert Pintar, kustos. Definitorji so preč. P. P.: Tadej Gregorič, Rudolf Dolinšek, Viktor Jerančič in Placid Fabijani.

V Marija-Zvezdi je bil v god ss. Petra in Pavla posvečen prvi opat trapistovskega reda, namreč prečast. presnji pripor P Bonaventura. — Več prihod.

Osmina Jezusovega presv. Serca se prav spodbudno obhaja v uršulinski cerkvi. Prečast. P. Francišek Mayer ima vsak dan ob šestih zvečer kratko in prav podučljivo pridigo, potem so litanije z blagoslovoma. Nunako lepo petje na koru povzdiguje slovesnost.

V Novem mestu je 22. rožnika umerl prečast. P. Rafael Klemenčič, bivši profesor, star 56 lét. R. I. P.

Trubar-ja so preslavljali in umivali z njegovim „pisateljstvom“... So ga li čisto umili?

Za današnji čas primérno so sv. Oče Leon dali patrona za bolnike in bolnišnice, in ta dva sta: sv. Kamil Leliški (de Lellis) in sv. Janez od Boga.

Na Dunaju bode 11—25. mal. serpana posvečenih 19 bogoslovcev za novomašnike, ki so po večem Moravci in Čehi.

Stezica, Stezica, pa spet Stezica! Po tej mali knjižici, ki jih zarad mične podobice imenujejo: „Bukvice sv. Alojzija“, mali udje vedno tako poprašujejo, da moramo misliti, kako bi jih zopet kacih 6000 na dan spravili? Za bratovski denar je škoda, ker se z njim poganski zaverženi otročiči odkupujejo, keršujejo in lepo izrejajo. Kaj je tedaj storiti?.. Na misel nam je prišlo to-le: Morebiti se najde kako dobro serce, ki bi darovalo izdatniši znesek, da mali naši najdejo to zaželjeno: „Stezico v nebesa?“ To bi bilo gotovo lepo delo, pa dobro, celo misijonsko, ker mala knjižica ima polno lepih nauk in pobožnosti za otročiče; mislimo jo pa tudi malo pomnožiti, zlasti s takim branjem, da bi otrokom pri velikih mašah ne bilo dolgčas, ter bi bili manj razmišljeni. — Za zdaj bodi tedaj ta nasvet, kakor smo ravno rekli.

Katoliške šole. „Kathol. Schulzeitung“ v Donauwörthu piše: V avstrijskem šolstvu se je zasukalo toliko, da se je od državne strani spoznala ničnost brezvérskih šól in da se glas škofov in duhovnov ne skadí v zrak. Še so po hababurških deželah visokoslavni svetnjaki, ki so ene misli z angleškim ministrom Sir-Stafford-Northcote-om, ki je djal: „Jaz bi rajši umerl, kakor pa da bi svoje otroke prepustil brezvérnim učenikom!“

Iz Filipopela je bil te dni tukaj misijonar bulgarski prečast. P. Maks Stranjšak, kapucin, po rodu Štajarec, ki v imenu svojega škofa prečast. P. Robert-a Menin-a nabira pomočke za zidanje duhovskega semeniša v ondotni škofiji. Podal se je dalje v Gorico in Terst ter onodod skoz Tirolsko na Dunaj. Pravi, da bi bilo za katoliško reč v Bulgariji silo veliko pridobljenega, ako bi mogli dozidati semeniša. Izročili smo o tej priliki prečast. P. Maksu 262 gld. 72 kr. Daničinih zbirk za Bulgarijo, za misijone v Drinopolji, za šolake redovnice v Sofiji in Drinopolji.

Trubarovanje.

Trubarja so preslavljali,
S pisateljstvom umivali:

Je-li vmit zdaj prav lepó?
Kaj ti praviš, Hren na to?

Duhovske spremembe.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Jožef Černko je postal provizor v Jarenini, čast. g. Jož. Jak. Marzidovšek pa pri sv. Jakopu na Pesnici. Kaplaniji ostanete prazni.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. duhovni pastir Fr. Tavčar 2 gld. — Čast. P. Ambrož Mandelc 5 gld. o priliki svoje slovesne obljube. — Neka dobrotnica 10 gld. po preč. g. m. župniku J. Rozmanu. — Neimenovana 2 gld. — Čast. g. župnik Št.-joški Ant. Hočevar velik križavec „za praemium“ naj boljšemu učencu štud. kuhinje. — Prečast. gosp. župnik — zlatomašnik 5 gld. J. Z. R. 5 gld. — Čast. g. župnik Fr. Rihar 3 gld. — Čast. g. župnik M. Preželj 2 gld. — Č. g. J. K. 3 gld. — Barbara K. 1 gld. — Družbica na Rožniku 4 gld. 25 kr.

Za sv. Očeta: Iz Mavčič po čast. župniku M. Preželjnu 28 gld. 30 kr. — Neimenovana 1 gld. — Farni vrad v Zavratcu nabirko 1 gld. 84 kr. — Č. g. župnik Stan. Šranc zbirko 5 gld. — Z Dovjega po čast. gosp. župniku J. Ažmanu 6 gld.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Planine čast. g. župnik Fr. Rihar 21 gld. 60 kr. — Od sv. Helene 13 gld. 30 kr. — S Černuč 6 gld. — Iz Banjaloke pri Kočevji 9 gld. — Iz Leš še 3 gld. — Gosp. Gustav Garich 1 gld. — Iz Nove Oselice 9 gld. 9 kr. — Od Stare Cerkve pri Kočevji 14 gld. 70 kr. — Od sv. Križa pri Teržiču 14 gld. 30 kr. — Iz Slavine še 4 gld. — S Tujnic 19 gld. 70 kr. — Po preč. g. špirtuvalu Jan. Fliu-u 7 gld. — S Prečine 42 gld. — Iz Zapóg 20 gld. — Po čč. gg. Uršulinaricah 15 gld. 27 kr.

Za semenišče v Sredcu (Sofija): Neimenovan (za sv. leto) 25 gld.

Za Filipopelj: Neimenov. 10 gld.

Za razširjanje sv. vere: (za sv. leto) 25 gld.

Za varhe Božjega groba v Jeruzalemu: Neim. (za sv. leto) 10 gld. — Dobrotnica 40 gld. po č. g. m. župniku Jan. Rozmanu.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: Neim. (za sv. leto) 10 gld. — Po č. g. Fr. Marešiču zbirka 3 gld. 30 kr.

Za sv. Detinstvo: Neimenovana 1 gld. — Čast. g. Avgust Šinkovec 12 gld. 50 kr.

Za Bosno: Neimenovana 1 gld.

(Darovi in nektere druge reči prihodnjíč.)

Vabilo k naročevanju na

„ZGODNJO DANICO“

za 2. polovico leta 1886.

Vse petke skoz leto Danica kolédva za druge, dovolite, da saj dvakrat na leto tudi za-se nastavi pušico. In ker je potreba katoliškega cerkvenega lista dosti jasna in očitna vsim keršenim Slovencem, zato bodi koléda le prav kratka, namreč: Blagovolite se naročiti na Zgodnjo Danico tudi za drugo polovico, kateri ste bili naročeni samo za prvo polovico. — Preblagim sodelovavcem plačilo Božje, prijazno sijanje rajske Danice, in vesela zavednost, da so pošteno pomagali Slovencem „iskati najpoprej Božjega kraljestva in njegove pravice!“

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld 60 kr.

„ pol „ „ „ 2 „ 40 „

V tiskarni primeroma 4, — 2, — 1 gld.

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina naj se po naj cenejši poti poštних nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna Vredništvo in založništvo.“

v Ljubljani“.